

Người Đàn Bà Đêm Giao Thừa

Chương bàng hoàng khi nghe tiếng người đàn bà nói qua đầu giây điện thoại: “Chúng ta gặp nhau đêm giao thừa 20 năm trước...”

Giọng nói này chàng có bao giờ quên được. Không một ai trên đời này có giọng nói của nàng, đã đi sâu vào đáy cùng của ký ức sâu thẳm của chàng, nằm đó như một con rắn cuộn mình trong hang, thỉnh thoảng trườn mình ngửng đầu xuất hiện trong những cơn mê thiếp bần bật suốt 20 năm qua. Chương quả thật nhiều lúc ngạc nhiên cho chính mình vì ký ứ đó. Chàng chỉ biết nàng trong một đêm duy nhất, tưởng chừng cũng sẽ dễ dàng lãng quên như bao người đàn bà khác chàng từng biết, nhưng không, một điều gì đó rất đặc biệt nơi nàng đã gắn chặt vào tâm khảm như một thứ keo thần diệu, không cách gì dứt bỏ được.

Chắc hẳn là vì giọng nói, nhưng tiếng nói có lẽ chỉ là xúc tác, dẫn dắt đến một nguyên tố bí ẩn hơn nhiều, đã buộc chặt hình ảnh người đàn bà vào ký ức chàng như vậy. Nàng đẹp vừa phải, không quyến rũ, lộng lẫy như nhiều người đàn bà khác trong buổi dạ vũ năm đó. Chương được một người bạn dẫn đến dinh thự của một tướng lĩnh cao cấp tổ chức tiệc tất niên đêm giao thừa và trong những người đàn bà sang trọng của thành phố Sài Gòn ăn chơi, xa hoa như không bao giờ biết đến chiến tranh, chàng để ý đến nàng ngay. Nàng đứng một mình trong góc phòng, tay cầm ly rượu nhỏ, chăm chú nhìn đám đông khiêu vũ từng cặp, một vẻ gì đó nơi nàng đã thu hút Chương khiến chàng không thể dời mắt khỏi nàng.

Có lẽ là vẻ buồn bã trên khuôn mặt nàng, một nét buồn dịu dàng, xa xôi, lạc lõng trong khung cảnh nhộn nhịp, vui vẻ của buổi dạ vũ. Hoặc vì đôi mắt của nàng, trên khuôn mặt đẹp đôn sơ, trang nhã, đôi mắt quả thực tương phản kỳ lạ. Ánh mắt có những tia lửa của đam mê, buông thả nhưng đôi lúc bỗng trở thành giá lạnh vô hồn, như có sự gì dẫn vật, xâu xé đang diễn ra từng phút trong hồn nàng. Chương quan sát nàng

một lúc lâu và càng lúc càng thấy sức hấp dẫn của nàng với mình. Chàng quyết định lại gần nàng để tự giới thiệu và làm quen. Phản ứng của nàng thật đột ngột và kỳ lạ làm chàng sửng sốt. Nàng nhìn chàng, mắt mở lớn, khuôn mặt như cứng hẳn lại, miệng nàng hơi hé mở như định thốt lên một lời nào đó và kìm lại được. Nàng tiếp tục nhìn như xoáy vào chàng làm Chương khó khăn lắm mới nói nên lời:

“Tôi là Chương. Tôi vừa được đi phép ở Pleiku về. Sài Gòn không ngờ vui quá!”

Chương tự rủa thầm trong bụng. Chưa bao giờ chàng thấy mình lỗ bịch và vô duyên như vậy, có khi nào gặp một người đàn bà lạ mà chàng mất tự nhiên và ăn nói kệch cỡm đến thế đâu. Nhưng nàng không để chàng ngưng ngưng lâu. Thái độ nàng thay đổi hẳn và nàng vui vẻ bắt chuyện với chàng, Chương được biết nàng tên Liên và chỉ có thế, nàng đánh trống lảng mỗi khi Chương hỏi về nàng trong khi nàng hỏi Chương thật cặn kẽ về đời sống của chàng ở Pleiku, về đơn vị của chàng và các cuộc hành quân. Chương có dịp quan sát nàng kỹ hơn trong lúc nói chuyện. Chàng đoán Liên khoảng 22, 23 tuổi, trang điểm một cách kín đáo phù hợp với vẻ đẹp của nàng, vẻ đẹp của một người sống nhiều về nội tâm và học thức cao. Chàng đoán Liên đã ra trường hoặc sắp xong đại học tuy nàng hoàn toàn không nói một chút gì về nàng.

Chương tự nhiên thấy e dè, vẻ đẹp, lối nói, kiểu cách của Liên bỗng đứng cho chàng cảm giác nàng ở trong một thế giới nào khác, cao sang, cách biệt với đời sống của chàng, như không thể nào hoà hợp được và chàng thoáng thấy áy náy về chuyện đột ngột không ai giới thiệu đã lại bắt chuyện làm quen với nàng. Chương ngạc nhiên thực sự khi nàng ngỏ ý muốn ra sàn nhảy. Chàng đã định nói thêm dăm ba câu rồi kiêu từ ra chỗ khác, sức hấp dẫn của nàng đối với chàng vẫn còn đó nhưng linh tính cho chàng biết rằng nàng không phải là người chàng có thể chinh phục được và Chương thấy không có lý do gì để đứng nán lại.

Liên nói, giọng nói trở nên ngọt ngào lạ thường:

“Tôi thích điệu nhạc này. Ông có muốn mời tôi nhảy bàn này không?”

Chương đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nàng nắm tay chàng trước khi Chương có dịp gạt đầu và gần như kéo chàng ra sàn nhảy. Nàng ôm sát lấy chàng theo điệu nhạc và gục đầu vào vai chàng. Chương không thể tưởng tượng được sự thay đổi thái độ nhanh chóng đó, chàng nghĩ nàng là một người khó khăn, giữ gìn, nhiều phần không biết khiêu vũ đừng nói đến chuyện kéo chàng ra sàn nhảy trước. Tuy nhiên không phải vì thế Chương thấy giảm phần nề trọng nàng, chàng chỉ thấy sửng sốt, lạ lùng và tiếp tục giữ phần thụ động để xem phản ứng của nàng.

Liên đòi chàng nhảy hết bàn này đến bàn khác. Nàng hầu như không biết mệt. Mắt nàng long lanh, má nàng ửng đỏ, nàng như một người say rượu dù Chương thấy nàng trước đó chỉ nhấp một chút rượu ngọt, không đủ để nàng thay đổi. Liên ôm lấy chàng theo tiếng nhạc, như một cặp tình nhân đã lâu hay như một cặp vợ chồng đã thuần thục. Những bản nhạc êm dịu, chàng nghe tiếng nàng hát nhỏ nhỏ bên vai, âm thanh như tiếng hát cho chính nàng hoặc cho một ai khác.

Chương nhận thức rõ ràng nàng khiêu vũ với chàng, nàng ôm chàng theo tiếng nhạc nhưng giọng hát thì thầm đó không phải để cho chàng nghe. Giọng nàng đặc biệt, hết sức đặc biệt, Chương cảm thấy bị lôi cuốn vào mê đắm vì giọng hát đó, huyền hoặc như từ đáy mồ vọng lên và chàng bỗng rợn người như nổi gai. Chàng thoáng ý nghĩ nàng có lẽ không thực. Nàng là ảo ảnh hay hồ ly tinh nào đó hiện ra quyến rũ chàng, đưa chàng vào một thế giới khác lạ, nơi đó đọa đày và hủy diệt sẽ chờ đón chàng. Chương tưởng nghe nhầm khi nàng nói nhỏ vào tai chàng lúc bàn nhạc chấm dứt:

“Anh đưa em về chỗ anh ở đêm nay”.

Chương chờ nàng trên chiếc xe Lambretta của người bạn về căn gác trọ trên đường Trương Minh Giảng của bạn chàng về thăm quê tại Hậu Giang đã để chàng sử dụng mấy ngày Tết. Nàng ôm lấy eo chàng chặt đến nỗi Chương cảm thấy khó thở, ngực nàng sát vào lưng chàng và làn hơi ấm làm chàng ngây ngất. Chương quen nhiều người đàn bà nhưng không ai làm chàng bị kích thích và ngạc nhiên như Liên. Chàng không thể tưởng được một người đẹp, học thức, cao sang như nàng lại táo bạo đến thế. Chàng mới biết nàng không đây hai tiếng đồng hồ, đã nhảy với nhau như một cặp tình nhân sắp làm đám cưới và sau cùng đã để chàng, không, đã đòi chàng đưa nàng về chỗ chàng ở trong đêm giao thừa này. Chương thoáng có cảm giác sờ sợ. Nàng là hạng người nào? Gia đình nàng thế nào? Tại sao lại chọn chàng? Chương không tin mình đào hoa đến mức đó, chàng thấy mình không có gì đặc biệt. Và giọng hát thì thâm của nàng, đầy vẻ liêu trai, ma quái. Nàng hát cho ai nghe, nếu không phải cho chính nàng và chắc chắn không phải cho chàng.

Chương đậu xe vào trong sân và đưa nàng lên thang vào căn gác lửng. Vừa khóa cửa xong và quay người lại, chàng choáng váng vì nàng ôm lấy cổ và hôn chàng những nụ hôn nóng bỏng. Mọi câu hỏi, thắc mắc tiêu tan trong khoảnh khắc, chàng chỉ biết đáp lại, say đắm và nồng nhiệt, để thời gian ngừng lại, để chỉ biết có nàng, để chỉ còn mình chàng và nàng trên cõi đời trong căn gác lửng đêm giao thừa năm đó...

Trong hai mươi năm Chương không còn nhớ đã quay đi quay lại cuộn phim ký ức của đêm giao thừa kỳ lạ đó đến bao nhiêu lần. Chàng không thể nào quên được. Những xúc động do nàng đem lại cho chàng mãnh liệt quá, đã hằn sâu vào trí tưởng không cách gì gột rửa được, không phai nhòa được dù đời chàng trải qua nhiều biến động, nhiều sóng gió. Những hình ảnh đêm đó như đã được sắp xếp, lưu trữ cẩn thận, gói lại bằng một dấu hỏi làm chàng nhức

nhối. Nàng là ai? Tại sao? Chương phòng chừng Liên cũng không phải tên thật của nàng và thắc mắc, nghi vấn về nàng ám ảnh chàng mãi suốt cả cuộc đời chàng. Vì sáng hôm sau khi tỉnh giấc Chương thấy chỉ còn mình chàng trong căn gác lửng, nàng đã lặng lẽ đi ra khi chàng còn ngủ say, không để lại, một lời tử biệt, giải thích.

Nàng yêu chàng suốt đêm, cuồng nhiệt và đam mê, như không còn đến ngày mai, như tất cả tình yêu dồn nén đã để dành cho chàng, như sợ chàng chỉ còn hiện hữu được trong giây phút đó, trong đêm đó mà thôi. Chương không hiểu được. Chàng đáp ứng lại nàng, chàng đón nhận tình yêu của nàng một cách ngạc nhiên pha lẫn sợ hãi. Chàng chưa bao giờ gặp một người như nàng và biết chắc chắn suốt cuộc đời chàng sẽ không bao giờ gặp một người đàn bà nào khác như nàng. Tình yêu của nàng kỳ lạ quá, mãnh liệt như một người chết đi vừa sống lại, phủ chụp vào cõi chết và tử nổi chết trở lại đời sống. Nàng làm chàng cảm thấy chói với, ngộp thở, tưởng chừng như đòi hỏi chàng phải dâng hiến tất cả, tâm linh và thể xác, cho nàng, để nàng sử dụng, không quyền từ chối. Chàng đã thiếp đi nhiều lần và trong cơn nửa tỉnh nửa mê vẫn thấy chàng yêu nàng như một người hồn lìa khỏi xác quan sát một người nào khác, là mình nhưng cũng không phải là mình, đang tiếp tục yêu đương.

Một điểm Chương thắc mắc nhất và trong suốt hai mươi năm, mỗi lần nhớ lại nỗi thắc mắc lại càng tăng. Chàng nghe nàng gọi tên chàng nhưng lần thứ nhì chàng không biết đó là Chương hay là Tường. Âm hưởng hai tiếng gần giống nhau và quả thực nàng cũng chỉ biết tên chàng mỗi tối hôm đó. Lần thứ nhì nghe nàng gọi tên cũng là lần chàng vừa mơ hồ tỉnh cơn thiếp ngủ, để thấy nàng như đang nói chuyện với ai, hoặc người tên Tường nào đó, giữa lúc hai người đang yêu nhau và nàng chợt ngừng lại, như thể ý thức đang bị một người lạ bắt gặp.

Chương không hiểu được, sau này những lúc hồi tưởng chàng có cảm giác như đêm đó có người nào

khác cùng ở trong căn phòng chỉ có mình chàng và nàng, hoặc chàng đã biến thành một người nào đó trong một khoảnh khắc những lúc chàng thiếp đi và người đó chính là người nàng yêu đương một cách cuồng nhiệt, mê đắm và đầy tuyệt vọng.

Buổi sáng hôm sau Chương tỉnh dậy mệt mỏi lạ thường, chàng như không còn chút hơi sức nào và ngạc nhiên, sợ hãi, thất vọng khi thấy nàng đã đi khỏi, chàng tìm cách dò hỏi về nàng suốt ba ngày Tết hôm đó nhưng không ai biết nàng là ai, ở đâu và ngay cả đến tên gì. Nàng đến trong đời chàng một đêm duy nhất và ra khỏi đời chàng ngay nhưng Chương không thể nào quên được. Những cuộc hành quân nguy hiểm, những lần sát với tử thần, những khó khăn của đời sống khi ty nạn sang Hoa Kỳ, cuộc đời chàng dần bằng yên phẳng lặng nhưng ký ức về nàng, về đêm giao thừa năm xưa vẫn còn đó không khi nào phai nhòa và nàng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện lại trong những giấc mộng của chàng, quay đi quay lại hàng bao nhiêu lần cuốn phim của đêm giao thừa năm đó.

Chương lái xe trên con đường ra vùng ngoại ô phụ cận thành phố theo lời chỉ dẫn của nàng. Sau hai mươi năm chỉ cần nghe giọng nói qua đường dây điện thoại, chàng nhận ra ngay, chừng như hai mươi năm chỉ là một đêm và nàng đã gọi lại chàng ngay sáng ngày hôm sau. Nàng không nói gì nhiều, chỉ nói muốn gặp lại chàng và cho chàng địa chỉ nhà. Chương không thể ngờ được sau cùng chàng sẽ gặp lại nàng, và nàng ở ngay vùng ngoại ô thành phố chàng đang sống.

Chàng dọn về đây được gần hai năm và vì tham dự vào hoạt động của cộng đồng người Việt, tờ báo Việt ngữ địa phương gần đây có đăng bài phỏng vấn chàng với hình ảnh và có lẽ nàng đã nhận ra chàng nhờ thế chăng? Lý do tại sao nàng biết chàng ở đây và liên lạc lại với chàng sau hai mươi năm. Chương thấy cũng không cần tìm hiểu cho lắm. Chàng chỉ thấy náo nức, xôn xao và rung động thật nhiều khi nghĩ

đến nàng. Hai mươi năm đã qua hình ảnh của nàng vẫn rõ mồn một, chàng muốn gặp lại nàng và hỏi nàng muôn vạn câu hỏi dồn nén trong trí tưởng suốt thời gian qua. Chương đạp ga xe gần hết tốc độ để mau đến nhà nàng.

Chương bấm chuông cửa và hồi hộp đứng đợi. Một người đàn bà già nua trông vẻ như một người giúp việc ra mở cửa và mời chàng vào. Chương tiến vào phòng khách và chàng đột nhiên đứng sững lại. Chàng vừa nhìn thấy trên bàn thờ để giữa phòng khách một bức hình của chàng hồi còn trẻ, không một bức hình của một người rất giống chàng. Nếu nhìn thoáng có lẽ ai cũng tưởng là chàng hay anh em sinh đôi với chàng. Chương tiến lại gần nhìn kỹ, sự khác biệt chỉ có một chút ở mắt, khóe miệng và kiểu tóc cắt ngắn của người trong hình, nếu không có lẽ chính chàng cũng sẽ nghĩ đây là hình ảnh của chàng năm 25, 26 tuổi. Chương quan sát kỹ hơn nữa và chàng bỗng rùng mình. Hàng chữ dưới bức ảnh là tên của người chết: Trung Úy Phạm Vũ Tường 1946-1971. Chương lặng người. Chàng mơ hồ đoán một sự gì ghê gớm lắm đã xảy đến cho chàng trong đêm giao thừa 20 năm trước và giờ đây là lúc chàng sẽ biết tất cả sự thật về nàng, về đêm tình yêu kỳ lạ giữa chàng và nàng, về nỗi ám ảnh của chàng suốt 20 năm nay.

Chương nhìn sang chiếc bàn nhỏ bên cạnh và chàng ngạc nhiên lần nữa. Trên bàn là bức hình màu của một thanh niên trước cổng trường Đại Học của thành phố, tươi cười, nét mặt là nét của chính chàng. Hay nét mặt của người trong hình? Chương không biết nữa. Đầu chàng thấy quay cuồng và chàng ngồi xuống chiếc ghế bành trong góc phòng. Bà cụ già giúp việc nhìn chàng ái ngại:

“Ông có sao không? Để tôi lấy nước ông dùng. Cô nhà tôi hiện đang ở trong bệnh viện. Cô có dặn nếu ông đến đưa ông bức thư này”

Bà cụ rút trong túi đưa bức thư cho chàng. Chương vội xé ra đọc:

“Ông Chương,

Sau cùng rồi chúng ta cũng gặp lại nhau. Điều không ngờ là chúng ta cùng ở một thành phố trên đất

Hoa Kỳ này. Tôi đã tưởng sau đêm hôm đó chúng ta sẽ mỗi người một ngả và không bao giờ gặp lại. Quả thực, tôi muốn chúng ta không bao giờ gặp lại và ông sẽ chẳng bao giờ biết tôi là ai cũng như những gì đã xảy ra sau đêm đó.

Giờ này chắc ông đã đoán biết một phần câu chuyện. Tường là chồng tôi. Chúng tôi quen nhau từ khi còn thơ dại, yêu nhau và lấy nhau, hạnh phúc như những cặp tình nhân hạnh phúc nhất trên đời này. Hạnh phúc có lẽ là điều không thể có nơi tôi vì một năm sau ngày thành hôn Tường tử trận để lại tôi một mình, đúng hai tháng trước ngày 30 Tết tôi gặp ông năm đó. Điều đau khổ nhất là tôi chưa có con với Tường, điều mà chúng tôi ao ước từng giây từng phút những ngày sống bên nhau. Có lẽ linh tính đã báo trước cho Tường, chàng mong mỏi có đứa con như người biết trước mình sẽ không còn bao lâu để sống. Chàng nói với tôi: “Anh muốn có một đứa con trai. Nếu số anh phải chết trận trước khi chúng ta có con, anh sẽ trở lại với em. Em có sợ anh không?” Dĩ nhiên tôi chỉ biết khóc khi nghe chàng nói thế. Ngày Tường chết, tôi đau khổ tưởng như có thể tự tử chết theo chàng ngay nhưng tôi không đủ can đảm. Điều đau đớn hơn nữa là tôi chưa có con với chàng, tôi không còn chút gì của chàng để bám víu lấy cuộc sống, cuộc sống thiếu chàng đối với tôi không còn lý do gì để níu kéo lại. Điều này dẫn vật tôi biết bao vì niềm ao ước của Tường chưa được thỏa nguyện.

Đêm giao thừa gặp ông năm đó tôi đã có ý nghĩ tự hủy hoại vì tuyệt vọng nhưng khi thấy ông lần đầu mọi sự đối với tôi đổi khác hết. Vì ông giống Tường quá. Tôi không thể nào tưởng tượng được hai người không liên hệ với nhau có thể giống nhau đến thế được. Và điều tôi gặp ông ngay trong đêm tôi định tự tử có lẽ là số mệnh chăng? Hay lời nói gở của Tường trước khi chết đã trở thành sự thật.

Tôi phải xin ông tha lỗi vì quả thật tôi có lỗi với ông nhiều lắm. Đêm đó tôi gặp ông nhưng đối với tôi ông là Tường đã trở lại cùng tôi để ước

muốn của hai chúng tôi được thành tựu. Tôi theo ông về đêm đó và chúng ta yêu nhau, nhưng đối với tôi, tôi đã yêu chồng tôi đêm hôm đó. Tôi biết điều này làm ông phiền lòng nhưng thực sự là như vậy. Hai mươi năm nay tôi đã suy nghĩ nhiều về điều này và tôi không hiểu hoặc tôi không dám hiểu vì quả thực đêm đó ông là Tường. Không phải chỉ vì giống nhau bề ngoài một cách kỳ lạ đến thế, nhưng có những lúc giọng nói ông là Tường và những lời ông nói hay cử chỉ ông làm lúc đó là điều riêng biệt chỉ hai vợ chồng chúng tôi biết, không thể nào một ai biết những điều kín đáo đó. Tôi không tin là Tường trở về thực sự để giữ lời với tôi trước khi chết nhưng tôi không biết nữa. Chuyện ông giống Tường đến thế cũng là điều không thể tin được rồi huống gì ý nghĩ Tường trở về. Thực sự trong đêm hôm đó tôi hoàn toàn không thắc mắc gì về chuyện này, tôi không suy nghĩ gì cả và chỉ biết cảm ơn số mệnh đã xếp đặt cho tôi gặp ông, gặp Tường.

Thực tại trở lại buổi sáng hôm đó, trong khi ông còn ngủ, tôi tỉnh dậy để biết ông không phải là Tường và hổ thẹn cho chính mình, tôi bỏ đi không một lời từ biệt. Tôi không biết ông có nghĩ nhiều về đêm hôm đó không, hay đó cũng chỉ là một thoáng qua, một kỷ niệm qua đường đối với ông, nhưng đối với tôi, mọi sự thay đổi hẳn. Tôi mang thai sau đó và sinh con trai như điều Tường hằng mong ước. Tôi biết điều này làm ông phiền lòng, nhưng Lân, con chúng ta từ đêm giao thừa đó, tôi vẫn nghĩ về nó như con của tôi và Tường. Lẽ dĩ nhiên bề ngoài nó giống ông cũng như giống Tường nhưng những điểm khác, tôi không biết nói sao, là của Tường. Tôi sống với Tường qua Lân trong suốt hai mươi năm qua và nó cũng chỉ biết Tường là bố nó.

Tình cờ đã khiến cho tôi biết được ông hiện đang sống ở đây và tôi khó nghĩ vô cùng. Tôi thấy sự công bằng không cho phép tôi giấu ông điều này về Lân cũng như lòng ân hận nếu tôi đã để lại một kỷ niệm nào đó nơi ông bắt buộc tôi phải liên lạc với ông và giải thích mọi chuyện. Điều khác nữa là tôi mắc bệnh nặng nhiều phần cũng sẽ không còn sống bao

lâu nữa. Tôi muốn trước khi ra đi để gặp lại Tường ở bên kia thế giới, giải quyết những thắc mắc, vướng bận đã đeo đuổi tôi suốt hai mươi năm qua. Tôi không biết nói sao với ông về Lân, tôi đã lo lắng mọi sự cho nó và tương lai của nó được đảm bảo những câu chuyện này tôi sẽ cho Lân biết trước ngày tôi nhắm mắt để tùy ông và Lân quyết định.”

Bức thư không ký tên. Chương như người tê dại, chàng không còn một ý nghĩ nào trong đầu, chùng như cảm xúc quá mạnh và bất ngờ đến quá dồn dập làm chàng không còn khả năng suy nghĩ. Chương nhìn lại bức thư. Chàng vẫn chưa biết tên nàng. Kỷ niệm của hai mươi năm trước ám ảnh chàng bấy lâu nay bỗng từ từ tan biến dần, như ngọn sáp khô cứng được ngọn lửa nung nấu và chảy lan, tan biến. Chàng cảm thấy trống rỗng. Có lẽ một phần nào của chàng đã được giải thoát, một góc nào đó của con người chàng đã đè nặng từ bao lâu nay, mang theo như một hành trang không phải của chính mình đã được gạt bỏ.

Chương nhìn lên bức ảnh trên bàn thờ, có lẽ nào một phần của chàng, từ hai mươi năm nay, từ đêm giao thừa năm đó, không phải là chàng, là một người khác, như một lời thề đã bám lấy chàng đi theo chàng trong thế giới này trong suốt hai mươi năm và giờ đây sau cùng đã được giải thoát.

Chương nhìn lại một lần nữa. Chàng tưởng hoa mắt nhưng không phải. Chàng vừa thấy đôi mắt của bức hình sống động như một người sống dậy từ cõi chết trở về và khoe miệng của người chết đang từ từ hơi nhếch lên, nhìn chàng và mỉm cười.

Nguyễn Đình Phùng
